

Smerenia

Smerenia

„Învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima!" (Matei 11.29)

Din toate relele care ne asaltează, mîndria este cel mai mare rău și este acela, dintre toți vrăjmașii noștri, care moare cel mai încet și cu cea mai mare greutate. Dumnezeu urăște mîndria mai mult decît orice, pentru că ea-i dă omului locul care-l aparține Celui care este în ceruri, înălțat mai presus de toate. Mîndria se opune legăturii cu Dumnezeu și atrage asupra ei pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că „Dum-nezeu stă împotriva celor mîndri" (1 Petru 5.5).

„Cînd străbat aceștia Valea Plîngerii (Baca), o prefac într-un loc plin de izvoare" (Psalmul 84.6). Valea Baca este un loc de lacrimi și de umilire, dar și de binecuvîntare. Pentru unii dintre noi, această vale poate fi pierderea a ceea ce este cel mai scump inimilor noastre sau chiar ce este împotriva voii noastre, un lucru care ne smerește, dar ea este un loc de binecuvîntare. Lucrurile dureroase în-prospătează mai bine sufletele noastre, decît cele ce sînt plăcute; înviorează nespus de mult.

Binecuvîntarea și înviorarea vin de la lucrurile care ne-au întristat, care ne-au smerit, care ne-au dezgolit de noi înșine. Cel care este cel mai modest și cel mai umilit va fi cel mai mult binecuvîntat.

Adesea sufletul, căutînd bucuria, n-o poate găsi; bucuria n-ar putea nici să-l curățească, nici să-l binecuvînteze; și pentru a binecuvînta, Dumnezeu trebuie să curățească. Atunci cînd, dezbrăcați de noi înșine, îl căutăm pe Dumnezeu, aflăm adevă-rata bucurie, ce nu ne poate fi luată de nimeni.

Voi uita eu vreodată smerenia Domnului Isus Hristos? Niciodată, în toată veșnicia, amintirea înjosirii Sale pe pămînt nu se va șterge din memoria mea! În timp ce privirea la Domnul Hristos în slavă umple sufletul de putere și de dorința de a-L întîlni, ceea ce îl hrănește este Pîinea coborîtă din cer.

Aceste lucruri fac ca duhul să gîndească la orice alt lucru decît la „eu". Studiați-L pe acest Hristos, trăiți din El și veți fi schimbați după chipul Său, ca să arătați slava Sa, blîndețea Sa, frumusețea Sa morală!

Domnul să ne facă să fim în așa fel ocupați cu El, Cel care era atît de plin de dragoste și de smerenie, încît și noi să arătăm aceste însușiri.

Adevărata smerenie nu stă atît în a gîndi rău despre noi înșine, cît în a nu ne gîndi deloc la noi. Eu sînt prea rău ca să merit să gîndesc la mine. Ce am nevoie este ca eu să mă uit pe mine însumi și să privesc la Dumnezeu, care este demn de toate gîndurile mele.

Singura adevărată smerenie, ca putere și binecuvîntare, stă în a uita eul în prezența lui Dumnezeu și în bucuria luminii feței Sale.

Doresc să fii zdrobit în așa fel, încît să-L găsești pe Cel care niciodată nu a fost zdrobit. Noi nu știm cum să fim slabi și aceasta este slăbiciunea noastră, căci „cînd sînt slab, atunci sînt tare!"

Duhul smerit nu gîndește prea mult; el primește gîndurile lui Dumnezeu.

„Să aveți în voi gîndul acesta, care era în Hristos Isus" (Filipeni 2.5). Care era acest gînd? Era gîndul de a Se înjosi mereu. Cu cît mai mult Se înjosea, cu atît mai mult era călcat în picioare. El cobora mereu, pînă ce n-a putut merge mai jos, pînă în praful morții. Îți este de ajuns să faci la fel? Îți este de ajuns să ai acest gînd, care era în Domnul Isus Hristos, de a fi mereu călcat în picioare?

Domnul să fie cu tine și să te păzească lîngă El în smerenie, în slujba Sa, dar primind mai mult de la El decît cheltuiești tu pentru El.